

sport sport sport sport sport

OLIMPIONIK U RODNOM GRADU Mulac s Brajde, koji je pobjegao iz Rijeke 1947. godine, postao sportska legenda

A Pamich, čovjek koji je tri puta dobio zlatnu medalju

U Rijeci nije bilo obitelji u kojoj nije bilo nekog sportaša – kaže Pamich, olimpijski pobjednik u Tokiju 1964. u brzom hodanju na 50 km, koji svjedoči o dubokim korijenima sporta u brzom hodanju na Rječini

Igor ĐUVNJAK
IGOR KRAMARNIČ

RIJEKA » U sjeni dolaska slavnog Milana, donekad no najzvučnijeg kluba svjetske na Rječini, prošao je posjet svom rodnom gradu legende hrvatskog i talijanskog sporta Abdonu Pamichu. U Zapadnoj Italiji, popularnom Ciccu, održana je riječka promocija njegovih dviju knjiga. «La grande avventura dello Sport Italiano» (Velika avantura ričkog sporta), napisana zajedno sa Robertom Bobetti te «Memorie di un marciante» (Spjehani život hodača), Lani su izdane u Italiji, a sada su prvi put prevedene u Hrvatsku. I to u Abdonovom rodnom gradu. Nazovčan je bio i najsvjetliji riječki atletski prvak, zlatni osamdesetmetarski Laničan Šušter, koji je mladi na TVU pratio Pamichove nastupe. Hijiđ mi to li ne, prozračne emocije na samom čovjeka čija je priča ispričana u knjigama i zabilježena u film o jednom iz prave vojske Rijeke i Fijumana koji su otišli tragačima, dani, neki mladi i neki stari, odlučili su voljeti grad, čega su se u brojnim kalkulacijama spjehati svi svjedoči osvojivši vremena nakon 1945. godine.

Medu njima je i Pamich, mladi s Brajde, koji je postvario bitnava sportska karijera, danas član statarica u kojem bi se bez prejerivanja, mogao snimiti i film, počevši od dana kada je

66 Stariji brat i ja u 1947. godini. Otišli smo svojevrijeto, u kratkim hlačama na prvi dan škole. 24. rujna, istog dana kada smo bili na kupanju. Bilo je jako hladno

Abdon Pamich

»presaden« Kramera u Ligariju, da bi u brzom hodanju u izbjegličkom logoru u Genovini. I danas je, uostalom, brojna kolonija Fijumana u tom kraju.

Budenje u 4 uljuto
Na «Cizini» je ušao u svijet krajice sportova i doslovno, korak po korak ostvario je takvu impozantnu karijeru po kojoj je i one stane hodača i danas iznuzeno cijenjen i slavjen. Povratio je stara sportska imena da brz hodanje truda rema velikog uspjeha. Najbolji vojsnjati atletičari svijeta. Za to dovedu Riječani u 4 sata utjuto, još ranije no što danas brz hodanje i Riječanke vode voljere paše u Leturju, treba čelna volja i bogačna ljudina. Nakon treniranja dva para ljubavi potvrdio je i potrebnim vježbanjem. Pamich je to rodovno činio da bi mogao ići raditi, isto kao što je spartanski discipliniran i bio sposoban najkasnije u 20.30 sati, poslijepodne napušta da u programu BKJ-a, Doolovlje je godredivo sve svojaj vojsnjati ljubavi, briznaci se sam o svim stvarima, od prebrane do transporta. Pravi atlet, sportač svoga vremena, trenirao je i radio, godinjoj odnosi je čisto maršom karijeru za nastupe, naročito za one «tamo daleko» postao je značajna nije zamislivo brzo hodanje. Morao je posuđivati se u «tisu da li ostao po olimpijski nastup u Tokio. Naravno da stvaranje neke poslovne karijere nije bilo ni u primisli. Morao se teško nahodati, jer kako je kroz vjesele godine uslijedio marširanje, je računajući treniranje i nastupe, prohodao malo planeta «samo» to puta. Ima mnoge koji ga toliko nisu ni obitelji zrakoplovom.

Tada je bilo jako puno natjecanja, skoro svaki vikend je u se sezoni od travnja do listopada znano imati i po 30 nastupa. Za ljubav je potrebno bogač, a atletika mu je čakliki kroz to dugi razdoblje stvaralački dilažen i uspješna, među imi i olimpijskih zlatnih i dvana titalunaka europlog prvaka, trijumfama na Mediteranskom igrama i mnogobrojnim pobjedama na talijanskim prvenstvima. Veći da je u 25 godina imao oko 500 pobjeda. Uza sve to je u svojoj karijeri bio i hodajući na 50 kilometara. Za impozantni osv, onaj za

atletskog «Ocarara» još u 1976. godine dobio visoko odličje Republike Italije. Slavno atletsko ime je susretalo sladeke polidatice, među imina i Život mu je na puti starilo i diagrafne komunističke vlastodavce. Spominje se nauzgovor s Kubancem Fiterlo Caseres i Isidorom Brozom. U tom čijem je režimu svojevrstno rekao «tamo».

Prošlo je sve i svašta pod nemečkim svodom, koji mu je pretekao u hodanju ka olimpijski tituli u Tokiju 1964. godine usmjesta veći ka vrhuca na koje se pripreman, poslao kaku, a da bude sve u tonu za vrijeme nadmetanja i nastupa. Pamich je bio i najbrži u svojoj vojsnjati, ipak, bilo je jači od svega toga. Kremen je dalje, stigao i prestižni discipliniran i bio konkurent i postao zlatni na Fijumana na kojima su tada Čakvečančani Karlo Šušterčič potonji primaru. France Norković svojaj varer-pokojno odnosi, naročito za one «tamo daleko» postao je značajna nije zamislivo brzo hodanje. Morao je posuđivati se u «tisu da li ostao po olimpijski nastup u Tokio. Naravno da stvaranje neke poslovne karijere nije bilo ni u primisli. Morao se teško nahodati, jer kako je kroz vjesele godine uslijedio marširanje, je računajući treniranje i nastupe, prohodao malo planeta «samo» to puta. Ima mnoge koji ga toliko nisu ni obitelji zrakoplovom.

Sportski grad
U Rijeci nije bilo obitelji u kojoj nije bilo nekog sportaša. Bilo bi je silno puno koji su se bavili mnogim sportovima, veslanjem, plivanjem, atletikom, boksom u kojem imena imali olimpijske pobjednike – rado se Abdon Pamich vraćao u nezaborave najmlađe dana djetinjstva i naprasno prekinute riječke medalje.

«Da se govornimo o nogometu, koji je skoro sve naše imena i poznati igrači. Iza je Grande Torino i Rodolfo Volca, «Stigrida» ili «Mačeva» i «Borne» iz rindešeti godina. Mlaj vjok se bavio boksom, bio je uspjeh i uspjehovno mečeva. Kao dječak sam sanjao postati boksač, a 13

godina ujak me sveo u divernu.

No, onada su došli Tito i komunističari i prošli ga u zatvor bez kamere i kretanja radijski.

Kada su ga odobodili, ponudili su mu da se ponovo bavi svojom organizacijom cijebo kupnoga sporta. On

je odbio, raditi je ostao u Veneciji. Stariji brat i ja smo pobjegli 1947. godine. Da su nas vidjeli, parali bi na nas. Otišli smo svojevrijeto, u kratkim hlačama na prvi dan škole, 24. rujna, istog dana kada smo bili na kupanju. Bilo je jako hladno, došlo mi na koku

Osobni karton

- Roden u Rijeci 3. listopada 1933. godine
- Nastupao za atletski klub Genovini i za talijanski reprezentativci
- Sudionik pet Olimpijskih igara u brzom hodanju na 50 km
- 1956: 4. mjesto
- 1960: bronca
- 1964: zlato
- 1968: osvajanje tijkom utrke
- 1972: «oslovljenik»
- Na OI 1972. godine je bio talijanski stjepogona.
- Postavio je svjetski rekord u brzom hodanju na 50 km 16. listopada 1960. u vremenom 4:03:02 sati.
- Dva puta prvak Europe (1961. i 1966.)
- Tri puta prvak Mediterana (1958., 1963. i 1971.)
- Vjesečni prvak Italije, 13 puta na brzom hodanju na 10 km, 13 puta na brzom hodanju na 20 km, 14 puta na brzom hodanju na 50 km.
- Aktivno se bavio atletikom od 1954. do 1973.

du oca u Milano. Nismo prveku brata i ja godina perato atletičar. Bivši bodice Giuseppe Santarini smo divljenika ili fastidista jer prvakaov ovdječivlje. Po silje početnim neigranama krazika Fijumana Abdon Pamich je po onoj iz «vesternu» imenik «došlo tiho i ušao u legendu».

Tamo u Liguriji je ušao u svijet sporta. Prvi prijatelj i